

I se 130 kily můžete VYPADAT ŽENSKY

Vydržela byste den bez naličení?

L. D.: Kdybych byla celý den doma, tak klidně. Ale mezi lidí bych bez make-upu nevyšla. Necítila bych se dobře.

V kolika letech vám rodiče dovolili používat líčidla?

L. D.: Nechtěli, abych se malovala, takže jsem začala potají v šestnácti. Ráno před školou jsem se schovala v přízemí našeho paneláku, rychle se namalovala a odpoledne jsem se tam zase odlíčila.

Chodila jste tehdy namalovaná, nebo zmalovaná?

L. D.: Myslím, že jsem byla umírněná. Ale stávaly se mi trapasy: chvátala jsem a tehdy nebyly tvářenky, místo nich se používala rtěnka, takže jsem si udělala dvě růžové čáry na tváře a zapomněla je rozetřít. Jela jsem autobusem do školy, lidi po mně pokukovali a já byla pyšná, jak mi to sluší.

Kdy vás napadlo, že líčením byste se mohla žít?

L. D.: V devatenácti jsem odešla do Německa, kde kamarád fotil, já mu pomáhala s líčením a propadla jsem tomu. Když jsem se po třech letech vrátila domů, bylo to přesně ono, co jsem chtěla dělat dál. V té době tady ale byla vizážistka neznámý pojem. Neexistovaly kurzy, a když jsem si zřizovala živnost, paní na úřadě netušila, kam mě zařadit. Nakonec jsem dostala tři živnostenské listy, každý na něco jiného, mimo jiné na provozování veřejných záchodů a služeb jim podobných.

Stalo se, že k vám přišel někdo, kdo vaši pomoc nepotřeboval?

L. D.: Jednou. Přítel koupil své přítelkyni tuhle službu v domnění, že bude skákat nadšením. A ona byla dokonalá. Byl to pro mě nepříjemný pocit, protože jsem s ní neměla co dělat.

Mě by možná naštvalo, že mě partner posílá na vylepšení.

L. D.: Budete se divit, ale chodí ke mně hodně žen, které to dostávají jako dárek od partnerů a jsou nadšené. Nemí to tak, že by za nimi přišel a řekl: Vypadáš hrozně, jdi se předělat. Spíš vědí, že je zajímavá líčení a móda, tak jim to přijde jako trefný dárek.

Umějí se Češky o sobě starat?

L. D.: Bohužel ne. Když ke mně přijde žena, která mi vypráví, že se každý večer odličuje mlékem, používá tonikum, oční krém, tak létám na obláčku nadšení. Ale tenhle pocit prožívám minimálně. I ženy, které zvenku působí, že se o sebe rádo-by starají, tuhle základní péči odbývají a klidně se odmalují sprchovým gelem. Je to pohodlnost. Přitom je to i součást duševní hygieny – udělat si čas sama pro sebe, dát si koupel, masku, odpočinout si. Odpověď, že na to nemám čas, pro mě jako matku tří dětí není argument.

Popularitu jste si získala díky svému blogu Svět podle LU. Co bylo impulzem k jeho založení?

L. D.: Před třemi lety jsem hodně přibrala, měla jsem konfekční velikost 48/50. Nepatřila jsem ale mezi zasmušilé boubelky, co sedí v rohu a pláčou nad tím, jak jsou tlusté. Já se sebou neměla problém. Věděla jsem, že to není ono, ale zdravotní potíže mi neumožňovaly se vrátit zpět na původní váhu, tak jsem si řekla, že se tím nebudu trápit, cítila jsem se hezká a bylo mi fajn. Jenže když mi do poradny chodily holky, co měly šedesát kilo a fňukaly, jak jsou tlusté, naštvalo mě to. Založila jsem blog, tehdy se ještě jmenoval Svět módy XL podle Lu, abych ukázala, že i silnější ženám to může slušet. A protože v Česku je hodně baculek, začalo čtenářek přibývat.

Ženy s nadváhou si stěžují, že v klasických obchodech se nedá hezky obléknout, pokud nemáte velikost 36 či 38. Je to pravda?

L. D.: Dá se obléci bez problémů. Nakupuju zásadně levně, takže nechodím do butiků pro nadměrné velikosti, kde pořídíte obyčejné legíny za tři tisíce. Naopak hledám oblečení v běžných obchodech a secondhandech. A tam se dají najít krásné kousky i ve velikostech 52 a 54.

Jaké chyby dělají silnější ženy při oblékání?

L. D.: Neumějí kombinovat, schovávají se do oblečení o dvě velikosti větších. Stydí se a bojí. Neumějí ukázat své přednosti, zdůraznit pas, nechápou, že i ta, která má 130 kilo, může vypadat žensky, když si vezme něco, co jí sedí. A to nejsou legíny a vytahané tričko ke kolenům.

Popularitu si získala jako bloggerka, která se snaží dodat sebevědomí ženám s nadváhou. Na internetové televizi moderuje pořad o kosmetice, kde neváhá zkritizovat i tu luxusní. Píše ale i mnohem smutnější blog – o smrti svého miminka.

TEXT: KRISTINA KOMŮRKOVÁ

FOTO: PETRA PIKKELOVÁ

Lucie **Dolejší**

VIZITKA

Lucie Dolejší (39)
se narodila v Praze.

- Vystudovala střední školu, v devatenácti se provdala do německého Frankfurtu, kde žila tři roky.
- Po návratu se začala věnovat vizážistice a následně poradenství v oblasti image. V roce 2001 absolvovala kurz vizážistiky a barvové typologie a kurz Fotomakeup u Asociace vizážistů a stylistů České republiky.
- Píše blogy svetpodlelu.cz a nenarozenemiminko.cz, je poradkyní sdružení Dlouhá cesta.
- Uvádí pořad o kosmetice Fasáda na internetové televizi Stream.
- Je podruhé vdaná, má tři děti.

Z velikosti 50 jste zhubla na 42. Co vás donutilo shodit, když jste byla spokojená baculka?

L. D.: Za poslední rok jsem zhubla sedmadvacet kilo. Přišel ten čas, kdy to šlo. Vyřadila jsem z jídelníčku mouku, která mi nedělala dobře, a váha šla dolů.

ITALSKÉ MANŽELSTVÍ

Z domova jste odešla hned v osmnácti. Byl to útěk?

L. D.: Doma bylo dusno, a tak jsem odešla bydlet k otci mé nejlepší kamarádky, která byla na internátu, a on žil doma sám. Byli jsme domluvení, že se budu starat kompletně o domácnost, tím si odpracuji nájem. A když jsem o rok později odmaturovala, odešla jsem do Německa.

Proč právě tam?

L. D.: Provdala jsem se tam. Na střední škole jsme měli výměnné pobyty, takže jsem se v šestnácti v Německu seznámila s mým budoucím mužem a na střídačku jsme za sebou dojížděli. Řada lidí si myslela, že jsem se vdala, abych utekla za lepším životem, ale já jsem do Německa nechtěla. Jenže jiná šance nebyla, manžel by v Česku práci nesehnal.

Zvykla jste si?

L. D.: Moc ne, protože byl problém v zákonech. I když jsme byli manželé, čekala jsem dva roky na pracovní povolení a celou tu dobu pracovala načerno, kde se dalo. Byla jsem holka z Východu, na kterou se všichni koukají spatra, což bylo hodně ponižující.

Proto jste se po třech letech vrátila domů?

L. D.: Odešla jsem právě kvůli práci. Českou maturitu tam neuznávali, maximálně vám nabízeli vytírat záchodky. V Praze jsem se přihlásila na jazykovou školu, udělala jsem si státnice a doufala, že mi to pomůže v hledání práce. Ale jak jsme byli s manželem rok od sebe, zjistila jsem, že ten vztah nemá smysl, že už se do Německa nevrátím.

V čem byl problém?

L. D.: Můj muž byl napůl Ital, navíc jsme oba narození ve znamení Štíra, měli jsme tedy hodně italské manželství. Naše mentalita byla tak jiná, že jsme nebyli schopni být spolu. Obdivuju manželství, kde je každý z partnerů z jiné země, protože to musí umět ustát.

Se současným manželem jste se poznala jak?

L. D.: Přes internet. Většina mých partnerů byla z internetové seznamky, i otec mého nejstaršího syna. Jsem extrovertka, ale se seznamováním jsem vždycky měla problém. Muže bych nikdy sama neoslovila, a když mě oslovil on, tak mi to bylo nepříjemné a odmítla jsem ho, ač jsem později litovala. Navíc už jsem měla požadavky, jaký by měl můj partner být, takže jsem si ušetřila hodně kávy, na kterých bych to zjišťovala. Takhle jsem rovnou zaškrtnala své požadavky. Mám kolem sebe několik známých, kteří se takhle seznámili a mají letité vztahy.

Jaká byla první schůzka naživo?

L. D.: Dlouho jsme si dopisovali, protože kvůli synovi jsem nechtěla do vztahu hned skákat. A říkala jsem si, to je přesně ono! Ale pak přišel na první rande a já si říkala, že to nepůjde. Dáme jedno kafe a sbohem. Dřív jsem se totiž potřebovala z mužského okamžitě posadit na zadek. Když tam na první dobrou chemie nebyla, nezajímala mě. Tady nebyla, zlomilo se to až během večera, kdy jsem pochopila, že on je to, co potřebuju. Jsme spolu sedm let a je to nejlepší muž, kterého jsem potkala.

Vdala jste se a po deseti letech od porodu prvního syna jste znovu otěhotněla. Bylo to vytoužené miminko?

L. D.: Chtěli jsme dítě, ale říkali jsme si, že tomu dáme volný průběh. Když jsem otěhotněla, přišel šok, protože jsem zrovna rozjela vlastní studio a měla jsem pocit, že se mi to právě teď nehodí, že by to bylo lepší za rok. Ale rychle jsem si to v hlavě srovnala a byla jsem šťastná, že čekáme dítě.

Těhotenství probíhalo v pořádku?

L. D.: Právě že ne. Cítila jsem spoustu věcí, které nebyly normální, ale omlouvala jsem to tím, že jsem už starší. Celých osm měsíců mi bylo strašně zle, měla jsem neustálé stavy na omdlení, každý den mě bolela hlava, ale

jedla, takže jsem si myslela, že to je z toho. Člověk má tendenci tyhle věci přechodit, nechcete v nemocnici otravovat a být za hys-terku. Ale měla jsem divnou předtuchu, tak jsem začala balit věci do porodnice. Manžel se divil, že je ještě čas, ale já věděla, že se něco děje. Brala jsem to tak, že porodím dřív, dneska s tou lékařskou péčí takové věci nejsou problém. Přijeli jsme do porodnice a na vyšetřovně na ultrazvuku nám doktor necitlivě oznámil, že Filípkovi nebije srdce.

Syna jste musela porodit. Není v těchto situacích humánnější absolvovat císařský řez?

L. D.: Tehdy bych za něj dala všechno na světě. Nedokázala jsem si představit, že v tom stavu, kdy jsem na dně, půjdu na porodní sál. Ale doktoři vám to nedovolí. Dělají to kvůli zdraví – aby ta žena mohla přistě rodit přirozeně, nevznikly další komplikace. Jestli je to pro zdraví opravdu to nejlepší, nevím, já rodila dva dny, měla jsem trombózu žil, takže jsem taky mohla umřít. Ale zpětně jsem vděčná, že jsem rodila přirozeně, i když to bylo šílené. Díky tomu, že jsem porodila, uzavřela jsem ten příběh, pomohlo to mé psychice. Našeho syna jsme si mohli pochovat a rozloučit se s ním. A ten okamžik bych za nic v mém životě nevyměnila.

.....●●●●●.....
PO SMRTI SYNA JSME PŘIŠLI SKORO O VŠECHNY PŘÁTELE. NA BLOGU JSEM SE VYPSALA ZE SVÝCH PROŽITKŮ A ONI TO IGNORovali.
●●●●●.....

doktoři na nic nepřišli. Takže jsem si říkala, že to holt přežiju.

Prošla jste i všemi testy, zda je dítě zdravé?

L. D.: Dobře nedopadl test na Downův syndrom. Už jsem to prožila s prvním synem, výsledky tehdy taky nebyly dobré, ale tentokrát byly hodně špatné.

Takže jste podstoupila kontrolní odběr plodové vody, který mnoho žen odmítá kvůli riziku potratu?

L. D.: Chtěla jsem ho také odmítnout, ale zpanikařila jsem. Běžně to bývá tak, že když se doktorům výsledky nezdaří, objednájí vás za tři týdny na odběr plodové vody. Mě na tohle vyšetření poslali okamžitě. Byla jsem tak vyplesklá, že jsem jako ovce šla. Ale nikdo mi nikdy nenamluví, že riziko je minimální. Už s prvním synem jsem měla stavy, jako když potracím, cítila jsem, jak se v břiše mele. Výsledky teď byly v pořádku, ale už bych to nikdy nepodstoupila.

Co se stalo ten den, kdy jste předčasně odjela do porodnice?

L. D.: Byla jsem v osmém měsíci a bylo mi zle, hodně mě bolelo břicho. Ráno jsem pekla čerstvý chleba, který jsem ještě teplý

Tipuji, že psychice neprospívá pobyt na pokojích mezi novorozenci a šťastnými maminkami.

L. D.: My měli štěstí, že nám dali nadstandardní pokoj. České zdravotnictví nerozlišuje mezi rodičkami – ženou, která jde dobrovolně na potrat, a tou, která přijde o milované dítě. Všechny patří do porodnice. Ale i na nadstandard slyšíte plačící miminka, což je pro psychiku šílené, nota bene vás vozí na různá vyšetření, takže jezdíte pořád kolem nich.

Lidé se často bojí mluvit s pozůstalými o tom, co prožívají. Jakou máte zkušenost vy?

L. D.: Přišli jsme skoro o všechny přátele. A zase se objevili jiní, od kterých jsme to nejméně čekali. Pro mě bylo nejhorší to, že jsem poměrně záhy založila blog, kde jsem se chtěla vypsat ze svých prožitků, aby moji blízcí pochopili, co zažívám, co mi ubližuje a pomáhá. Oni si to přečetli a neudělali nic. To, že lidé nevědí, jak se chovat, je normální reakce. Já se otevřela, volala jsem, že je potřebuju, a oni to ignorovali. Další fac-kou byly takové reakce, kdy mi tři měsíce po smrti syna někteří lidé říkali, že není normální, že s tím ještě nejsem srovnaná, že se mám jít léčit na psychiatrii. →

Lucii Dolejší jsme fotili v oblečení z obchodů La Femme Mimi, Debenhams, Topshop, Zara a Van Graaf

Pro někoho může být nepochopitelné, že na internetu otevřeně píšete o tak intimní věci, jako je smrt dítěte.

L. D.: Protože u nás je zvykem, že o smrti se veřejně nemluví. Ale smrt je součástí života a musí se o ní bavit. Blog jsem zakládala jako anonymní, je tam jen moje křestní jméno a chtěla jsem jím pomoci i ostatním maminkám, protože osvěta je tu téměř nulová. Později lidé vypátrali, že jde o mě, ale nevadilo mi to – vzhledem k tomu, že jsem začala pracovat jako poradkyně ve sdružení Dlouhá cesta, které pomáhá rodičům, kteří přežili své děti, jsem chtěla, aby lidé věděli, čím jsem si prošla. Někomu moje zkušenost může pomoci.

Syna jste pochovali u vás na zahradě. Čí to byl nápad?

L. D.: Můj. Manžel neměl problém, že urnu s popelem uložíme na zahradě, ale vadilo mu, že jsem chtěla nechat udělat pamětní desku. Představoval si obrovský náhrobek. Když viděl návrh, souhlasil. Filipček je součástí naší rodiny a stále je s námi. S dětmi mu chodíme zalévat kytičky, bavíme se o něm.

Chtěla jste po téhle zkušenosti další dítě?

L. D.: Byla jsem rozhodnutá, že už do toho nikdy nepůjdu. Ale ta touha po dítěti byla silnější, takže jsem znovu otěhotněla, ale bohužel to dopadlo zase špatně. Ač jsem

podle doktorů byla absolutně zdravá, ve třetím měsíci miminku přestalo tlouct srdce.

Říkala jste si v tu chvíli, proč zrovna vy, jestli to není zásah osudu?

L. D.: Řešili jsme, proč se to děje, že je to znamení. Manžel byl první rok svého života v kojeneckém ústavu, svého otce nikdy neviděl, osvojil si ho ten nevlastní. Takže část rodiny neznáme a nevíme, jestli tam není nějaká genetická zátěž. Manžel hledal svého tátu přes půl republiky, aby se zeptal, zda je v jeho části rodiny vše v pořádku, když tehdy testy u Filipka vyšly tak dramaticky. To jsem si říkala, že je šílené – první rozhovor, který ve svých sedmatřiceti vede se svým tátou, je o případném postižení jeho syna. Obdivuju ho, že to absolvoval. Jeho táta mu řekl, že o žádných zdravotních komplikacích neví, ale stejně můžete mít pochybnosti. Když jsme přišli i o druhé miminko, rozhodla jsem se, že už další těhotenství nebudu riskovat, nezvládla bych to.

To byl okamžik, kdy jste začali řešit pěstounskou péči?

L. D.: Dítě z dětského domova jsem si chtěla vzít vždycky, ale předchází partneři o tom nechtěli slyšet. Po Filipkově smrti jsem se muze zeptala, jestli by byl ochotný jít do něčeho takového, a on, že ano. Chtěli jsme mít vlastní a přibrat si další. Měli jsme zažádáno a v ten moment jsem zjistila, že jsem těhot-

1. S nejstarším bratrem
2. Svatba s druhým manželem na Kubě
3. S klientkou při líčení

FOTO: PETRA PIKKELOVÁ, MAKE-UP: PAVEL BAUER, STYLING: LENKA PAVLŮ, PRODUKCE: KARIN ALEŠOVÁ

ná. Věděla jsem, že nám za téhle situace dítě nedají, ale než se to začalo řešit, moje těhotenství bohužel skončilo.

Jak dlouho trvalo, než jste dítě získali?

L. D.: Celý proces trval rok, což je krátká doba, ale bylo to tím, že jsme byli ochotni přijmout takřka jakékoliv dítě, měli jsme velký věkový rozptyl, bylo nám jedno, kdo jsou rodiče, a hlavně jsme chtěli sourozence, což žádá minimum lidí.

Koho jste se nakonec stala maminkou?

L. D.: Chlapečka a holčičky. Jednoho dne nám zavolala psychologka z krajského úřadu, pozvala si nás, ukázala nám fotky sourozenců, prozradila jen minimum informací a zeptala se, jestli máme zájem se s nimi seznámit. Už když jsme děti viděli na fotce, věděli jsme, že je chceme. Tak to ale nechodí. Jeli jsme za nimi do kojeneckého ústavu, kam jsme pak dojížděli celý měsíc, později si je můžete vzít na odpoledne, na den a za čtyři týdny musíte říct ano, či ne.

Děti máte v pěstounské péči. Nebojíte se, že o ně přijдете?

L. D.: Bojím. Ale myslím si, že rodič není ten, kdo děti porodí, ale ten, kdo je miluje a stará se o ně. Ač se současný zákon zastává více práv biologických rodičů, věřím, že půjde vždy o dobro dětí.

Jak se vaše rodina sžívala s novými členy?

L. D.: Byly to dva nejtěžší roky mého života. Až v poslední době se to zlomilo a modlím se za to, aby to tak zůstalo. Mnoho lidí si představuje, že je to těžké a složité, ale naplněné štěstím, protože pomáháte. Byly to dva roky pekla. Opravdu. U chlapečka byl problém s tím, že nenáviděl svoji matku za to, že se jich vzdala. Zlomila mu srdce a on byl agresivní, kousal děti. Protože si svou matku propojil do mě, když jsem se stala jeho novou mámou, tak ta nenávisť šla vůči mně.

A holčička?

L. D.: Jsou u ní různé psychologické bloky, ale oproti bráškově je s ní lepší pořízení. Před-

stavte si, že dostanete cizí dvě děti, které vůbec neznáte, jsou jim čtyři a tři roky a vy o nich nevíte nic, ani co mají rády, co prožily. Každý má dojem: Máš to těžký, tři děti, ale jinak bomba, vid? Všichni si myslí, že ty děti jsou vděčné a šťastné, že mají rodinu. Ne. V jejich očích měly v ústavu všechno, každý druhý den jezdily na výlety, dostávaly dárky, měly jídlo, sladkosti, kamarády – materiálně je tam přehršel věcí, mnohem víc, než mají běžné děti. Ale neuměly žít v rodině. Byly jako zvířátka, nevěděly, že rodina má pravidla, která se musí respektovat. Chlapeček nám třeba kopal do psů, protože nevěděl, že se to nedělá, nebo vzteky rozmlátil půlku pokoje. Bylo v něm hodně zlého.

Nebyla chvíle, kdy vás napadlo, že na to nemáte a vrátíte je?

L. D.: Dvakrát jsem se zhroutila, ale nikdy nenastal okamžik, kdy bychom si řekli, že to byla chyba a pošleme je zpátky. Okolí reagovalo jinak – ti nám radili, ať ty děti vrátíme, že nás to zničí. S nejstarším synem jsme kvůli tomu měli veliké problémy. Ale věděla jsem, že nikdy nedokážu děti vrátit a zničit jim život, a můj muž to cítil stejně. Jsou to už naše děti a milujeme je.

Vzala byste si z ústavu ještě nějaké děti?

L. D.: Už asi ne. Náš život je teď maximálně naplněný. ● kristina.komurkova@mfdnes.cz

.....●●●●●.....

**PŘEDSTAVTE SI, ŽE
DOSTANETE CIZÍ DVĚ
DĚTI, KTERÉ VŮBEC
NEZNÁTE, NEVÍTE NIC,
CO MAJÍ RÁDY,
CO PROŽILY**

.....●●●●●.....